

קרובי המישפחה ובני העדה של הסבלים הגרוזינים בבית המישפח

מישנה אצל חברת ללודס באנגליה, ולכן גם הפסדן היה קטן, והתקנו מהעלאת הפרמיות על המישלוחים האחרים. חברת ללודס עוקבת אחר המישפטים, כדי לתכנן פיצוי ממי שיימצא אשם בגניבות. הניזוק העיקרי מגניבות אלה הוא מדרי נתישראל, כפי שצינו בפסקי-דין שה' שופטים דב לזין וחיים דבורין. השם הרע שיצא למדינה וחוסר-המהימנות של עובדי נמל-התעופה הלאומי, הם נזקים כבדים ותמורים, והמדינה נושאת בעונש.

רשום ודברי הערך, הוא השק האחרון בכל מישלוח. שק זה מסומן באות "F" בצבע אדום, לנחיתתו של הנגב. אומנם אין לדעת מראש אילו דברי-ערך נמצאים בשק המסויים, אולם סביר, כי חפצים הנשלחים בדואר-רשום הם בעלי ערך. התברר גם, כי למרות שלא תמיד השתתפו כל אנשי הצוות בגניבה עצמה, בדרך-כלל היו כולם שותפים בחלוקת השלל. מתוך חברות או אחוות-גנבים חולקו הרווחים שווה בשווה לכל מי שידע על הגניבה. נרמז, כי זהו נהג שהובא מגרוזיה עליידי הסבלים.

כאשר הסתבר שרוב הנאשמים יצאו זכאים עד כה, נשאלה השאלה האם ישונו לעבוד בנמל-התעופה. הפרקליטות איתנה בדעתה שלא להרשות להם לשוב לשם, גם אם יוגשו פניות לבית-המישפט-הגבוה לצדק בנושא זה. כאשר העיר שופט באחד המישפטים, שאין להרשות לנאשמים לחזור לנמל-התעופה, לא התאפקה הסניגורית ואמרה בחיוך: "לאן הם יחזרו? לעבוד בבנק?"

מאז נחשפו הגניבות, נעשה הסדר חדש מיוחד בנמל-התעופה. מכונית משורינית ממתניה ליד בטן-המטוס ואוספת לתוכה, מייד, את שקי-הדואר. כך אין מירווח זמן שבו יכולים סבלים להטט בשקים או לגנוב אותם. אולם במסדרונות בית המישפט מהלך סיפור, כי לפני שבוע איחרה המכונית המשורינית בעשר דקות, ושקי-דואר אחד, המסומן ב"F" אדומה, נעלם.

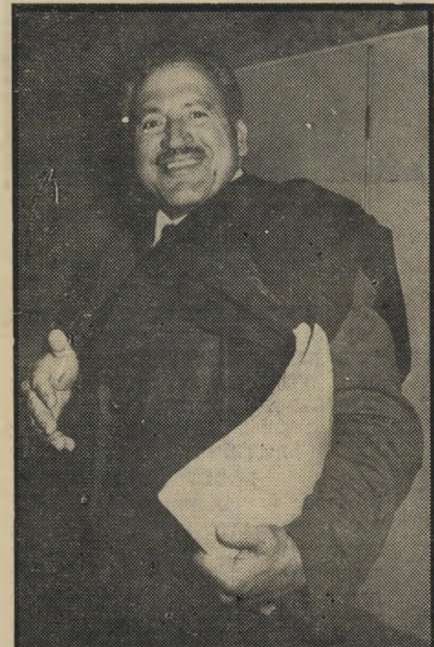
החוליה האחרונה בשרשרת היא מישפטיהם של ארבעה יהלומנים, בילדר ליאון, ניסים שמאל ואבנר, וודיד מיר סיוף. הם נאשמים בכך, כי קנו חלק מהיהלומים הגנובים תוך ידיעה על מקורם. שניים מתוכם הם חברי הבורסה ליהלומים, ומישפטיהם עדיין נמשכים. מעניין לציין, כי בתיקים הללו, הנובעים גם הם מפרשת-הגניבות המשתתפים שונים לה' לזיין. התובעת בתיקים אלה היא חנה ברוכי. הסניגורים הם רם כספי, אורי וגמון, נחמן אמיתי ונתן קנת. רק חזן, הוא העד הראשי גם במישפטים אלה.

מישפטיהם של היהלומנים מדישים את הנקודה, כי לא היו ניזוקים בגניבות. היהלומנים היו מבוטחים תמיד בסכומים מלאים, ולפעמים גם ביותר ממנו. כך שבעלי היהלומים פוצו בשלמות עליידי חברות הביטוח. היהלומנים הנמענים, שלא קיבלו את היהלומים שנשלחו אליהם, לא שילמו עבורם, ולא נגרים להם כל נזק. חברות הביטוח בישראל היו מבוטחות בביטוח-

קשה להאשים את המישטרה ואת ה' פרקליטות בכל המפולת שאירעה. כאשר התגלו היהלומים והיקף הגניבות, החל מסע-צלב ציבורי בכל כלי-התיקשור. רת. כולם דרשו את דמם של הנאשמים. במצב זה של היסטריה-המונית עבדו אנשי הצח"ם יומם ולילה. הם פתחו כשמר נים תיקי-חקירה נגד סבלים ויהלומנים. הם התרוצצו בבתי-המישפט לשם ביצוע מעצרים, וכדי להתגונן בפני עררים על מעצרים אלה. מאחר שהמדיניות הכתיבה את מעצרים של כל הנאשמים בתיקים על תום ההליכים, עמדה גם פרקליטות מחוז המרכז בלחץ כבד. תוך שלושים יום היה עליה להעריך את החומר נגד הנאשמים, להחליט נגד מי להגיש כיתבי-אישום ואת מי לבחור בעדי-מדינה. התובעת היפה, קלרה רגיניאנו, אשר התמנתה על התיקים הללו הורידה קילגורמים רבים ממישפלה באותו חודש ראשון.

בלהט העבודה ובלחץ-הציבור עשה גם צוות-המישטרה טעויות שהביאו, בסופו של דבר, לזיכויים רבים. משה ("מוקי") קנובלר, ראש הצח"ם, ערך מיסדר-זיהוי ראשוני בשבוע הראשון לחקירה. מיסדר זה, שהותקף רבות במהלך המישפטים, נעשה כך: קנובלר שפך על שולחן בפניו של כמאתיים כרטיסי-עבודה של סבלים מנתב"ג, וביקש ממנו לזהות, לפי התמונה, את הנאשמים שעשו עסקות. "מיסדר השפיקה", כפי שכונה אחר-כך בצחוק עליידי הסניגורים, נעשה באופן בלתי-מיומן, במהירות וברשלנות. גם ה' מיסדרים הנוספים שנעשו אחר-כך היו מלאי פגמים, בגלל המהירות שבה נעשו. תמונות הגרוזינים היו חדשות, ותאריך צילומן היה מוטבע עליהן בבירור. הן הושמו לשם זיהוי בין תמונות אחרות שהיו כולן ישנות ושנשאו תאריכים עתיקים, מכיוון שלא היו למישטרה תמונות של גרוזינים אחרים, הרי תמונות החשור דים הגרוזינים הושמו לשם זיהוי בין בני עדות אחרות, והן בלטו מאד על רקע זה. במיקרים אחרים נעשה מיסדר זיהוי התימונות ללא נוכחות סניגוריהם של הנאשמים, שהיו כבר מיוצגים באותו זמן. זהו פגם חמור, היורד לשורשו של זיהוי, לפי פסקי-דין של בית-המישפט העליון.

שותף לעבירה, היה מקבל אותה ומנסה לשנות את הלכת בית-המישפט העליון. אך העדים שהובאו לתמוך בדברי לוסקי הפכו עדים עוינים וסירבו להעיד. גינה את הנאשמים, ואת היתממותם על דרך כן-העדים, ואמר, כי למרות שהסניגורית, ד"ר עדנה קפלן, ציטטה בסיוכומיה את ה' אפוס הגרוזיני הגדול, "עוטה עובי-הנמר"

סניגור קאזים לא אשמים!

הרי במיקרה זה מתאים יותר היה לכנות את הנאשמים "עוטי עורי-הכבש". התביעה והשופטים היו מתוסכלים לנוכח התוצאות. הם האמינו באשמתם של הנאשמים, אשר הוכחה עליידי דבריו של אמינים ללוסקי, אך לא נותר, אלא לזכותם, מפני שלא היה לדבריו סיוע השופטים ידעו שממעוניהם של זיכויי היא, כי הנאשמים יכולים לחזור לעבודתם, ולקבל את מלוא משכורתם עבור עשרת החודשים בהם היו מושעים, וכל העבודה הגדולה, שהשקיעו צוות-החקירה המישפטי והפרקליטות, ירדה לטמיון.

אחות-

גנבים

ברור היה, כי הסדרים בנמל-התעופה קראו לגנב. השק שבו מועברים דואר-

סניגורית קפלן יחזרו לבנק?